

Jakmile uvedli nejmenovaného, Federigo mu vyšel vstříc s laskavou a klidnou tváří, s otevřenou náručí, jako by spatřil vytouženého člověka: „Už dávno a mnohokrát jsem měl já přijít za vámi.“

„Za mnou, vy! Víte, kdo jsem? Řekli vám dobře mé jméno?“

„Dovolte,“ řekl Federigo a uchopil jej s láskyplnou pevností, „dovolte, ať stisknu tuto ruku.“ Po těchto slovech ovinul paže kolem krku nejmenovanému, který se pokusil vyprostit, chvíli vzdoroval, ale nakonec kapituloval, jakoby přemožen návalem lásky, a i on objal kardinála. Když se pak nejmenovaný vyvléknul z objetí, zvolal: „Bůh je opravdu veliký! Bůh je opravdu dobrý! Teď se poznávám, chápu, kdo jsem.“

„Nemyslete si,“ řekl mu, „že se spokojím s dnešní návštěvou. Vy se vrátíte, že ano?“ „Jestli se vrátím?“ odpověděl nejmenovaný. „Kdybyste mne odmítl, zůstal bych tvrdošíjně u vašich dveří jako chudák. Potřebuji s vámi mluvit, potřebuji vás slyšet, vidět! Potřebuji vás!“

Alessandro Manzoni, *Snoubenci*

Caravaggio, *Klanění pastýřů* (detail), 1609
Museo Regionale di Messina, Italia. © A. Dagli Orti/Scala, Firenze

Křesťanská událost má podobu setkání s fyzickou, tělesnou realitou, utvářenou časem a prostorem. Je to setkání s realitou přítomnou, živou, plně lidskou, jejíž vyčerpávajícím významem je být viditelným znamením přítomnosti Krista, Boha, který se stal člověkem, součástí pomíjivého lidského druhu. Toto setkání neustále polarizuje náš život, dává význam naší existenci, je jejím shrnutím. Mimo ně neexistuje žádný zdroj vědomí novosti v životě.

Luigi Giussani